

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudkyň JUDr. Hany Veberové a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobce: **UNOCOM spol. s r. o., IČ 498 25 151**
se sídlem v Praze 5, Plaská 622/3,
zastoupeného: Mgr. Petrem Novotným, advokátem
se sídlem v Praze 1, V Jámě 699/1,

proti
žalovanému: **Odvolacímu finančnímu ředitelství,**
se sídlem v Brně, Masarykova 427/31,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 18. 3. 2020, č. j. 8412/20/5100-41453-711866

takto:

:
I. Žaloba se zamítá

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení..

Odůvodnění

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství (dále jen „žalovaný“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správní orgán prvního stupně“ či „správce daně“) ze dne 7. 8. 2019, č. j. 6659983/19/2005-80542-806357. Uvedenými rozhodnutími byl žalobci pravomocně stanoven úrok z neoprávněného jednání správce daně, přičemž žalobci byl přiznán úrok v celkové výši 2 551 859 Kč za období od 21.7. 2019 do 23.4. 2019.

Žalobní body

2. Žalobce v podané žalobě namítl, že je daňovým subjektem, jehož předmětem podnikání byla výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 - 3 živnostenského zákona, a distribuce pohonných hmot. Žalobce byl registrován jako plátce daně z přidané hodnoty (DPH) ode dne 27. 8. 2015 se složenou kaucí na spotřební daň ve výši 20 000 000 Kč. Hlavním předmětem činnosti žalobce byl nákup methylesteru řepkového oleje a jeho prodej, včetně zajištění přepravy, vedlejším předmětem činnosti žalobce pak bylo doplňkové obchodování s drobnou elektronikou a výpočetní technikou.
3. Žalobou napadeným rozhodnutím byl žalobci přiznán úrok z neoprávněného jednání správce daně ve výši 2 551 859 Kč na základě neoprávněně zadržovaných finančních prostředků ve výši 9 760 647 Kč, které byly žalobci zadrženy z důvodu vydaných zajišťovacích příkazů, které byly následně v rámci řízení o žalobě podané ve správním soudnictví označeny za nezákonné a samotným správcem daně byly posléze zrušeny.
4. Správce daně vydal proti daňovému subjektu zajišťovací příkazy dne 21. 6. 2017, hodnota zajištěných finančních prostředků celkem činila částku 9 760 647 Kč. Zajišťovací příkazy byly rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 23. 5. 2017, č. j. 11Af 37/2017 - 78, označeny jako nezákonné, když správce daně nerefletoval skutečnost, že daňový subjekt měl složenou kauci na zaplacení spotřební daně a měl tedy možnost si údajný daňový nedoplatek zajistit z této kauce. Správci daně nezbylo, než napadené zajišťovací příkazy zrušit, což učinil dne 22. 7. 2019. Po té vydal rozhodnutí, na základě něhož byl žalobci přiznán úrok z neoprávněného jednání správce daně.
5. Žalobce v podané žalobě namítl, že v důsledku vydání zajišťovacích příkazů byl nucen požádat o zrušení registrace distributora pohonných hmot, neboť byl jako podnikatel zlikvidován. K tomu došlo dne 23. 3. 2017. Žalobce požádal o vrácení složené kauce ve výši 20 000 000 Kč, správce daně však žalobci nevyhověl a vydal žádost o převedení složené kauce, načež byla správci daně dne 12. 7. 2017 převedena ze složené kauce částka ve výši 9 760 674 Kč. Správce daně tedy vymohl finanční prostředky, dostaly se plně do moci správce daně a ten s nimi fakticky disponoval. Správce daně tím zamezil jakoukoliv možnost, aby daňový subjekt s finančními prostředky disponoval a uvedenou finanční částku tak vymohl (exekuoval).
6. Žalobce má za to, že ve věci jeho žádosti o přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně mělo být užito ustanovení § 254 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, kdy se má úrok podle § 254 odst. 1 daňového řádu přiznat daňovému subjektu v dvojnásobné výši. Podle svého tvrzení má žalobce nárok na zaplacení úroku z neoprávněného jednání správce daně ve výši 5 103 718 Kč, protože finanční prostředky byly ze strany správce daně vymáhány a dokonce vymoženy tím, že byly správce daně na jeho žádost převedeny ze složené kauce. Tento převod daňový subjekt nemohl nijak ovlivnit. Žalobce má za to, že celkový postup správce daně od roku 2016 je vůči žalobci zcela tendenční, nezákonný a likvidační, kdy bylo proti němu vydáno celkem jedenáct zajišťovacích příkazů v celkové hodnotě necelých 20 000 000 Kč. Pokud pak bylo v soudních řízeních uznáno, že správce daně postupoval neoprávněně, a měl být žalobci zaplacen sankční úrok, finanční prostředky byly ihned započítány na jakýsi domnělý dluh,

který nebyl nikdy žalobci specifikován a žalobce nikdy žádné plnění zpět neobdržel. Za dané situace, kdy žalobce považuje výpočet výše uvedeného úroku za nesprávný a ani z části se neztotožňuje s názorem žalovaného v napadeném rozhodnutí, nezbyvá mu, než se opět obrátit se žalobou na příslušný soud a navrhnout, aby rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2020 bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného k obsahu žaloby

7. Žalovaný správní orgán ve vyjádření k podané žalobě poukázal na to, že skutkový stav, na základě něhož rozhodoval správní orgán prvního stupně, a z něhož vycházel bezprostředně i nadřízený správní orgán při rozhodování o odvolání, je shrnut na stranách 1 a 2 rozhodnutí o odvolání v bodech 1 - 4. Předmětem sporu je pouze žalobcem nastolená právní otázka, zdali převedení přeplatku v důsledku nedoplatku, který nebyl exekučně vymáhán, je vymáháním ve smyslu ustanovení § 254 odstavce 2 daňového řádu.
8. Žalovaný k průběhu daňového řízení odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a na obsah předkládaného správního spisu. K námitkám, které byly namítány v rámci odvolacího řízení, žalovaný zcela odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.
9. Pokud jde o vlastní proces vymáhání, úrok z neoprávněného vymáhání je upraven v ustanovení §254 odstavci 2 daňového řádu. Toto ustanovení lze rozdělit na fázi (ne)exekuční a následnou fázi exekuční. V daném případě byl vydán exekuční titul v podobě zajišťovacího příkazu podle § 176 odstavce 1 písm. c) daňového řádu, čímž byl sice zahájen proces vymáhání nedoplatku podle § 153 odst. 1 věta za středníkem daňového řádu, ale už nebyla zahájena zajišťovací daňová exekuce ve smyslu § 178 odst. 1 daňového řádu. V nyní posuzované věci byl tedy v rámci zahájeného procesu vymáhání nedoplatek vymožen neexekučně, neboť nebylo pro jeho vymožení zahájeno exekuční řízení (daňová exekuce) a proto žalobci nebylo možno úrok z neoprávněného vymáhání podle § 254 odst. 2 daňového řádu přiznat. Podle důvodové zprávy k ustanovení § 254 odst. 2 daňového řádu rozdíl mezi odstavcem 1 a odstavcem 2 je mimo jiné v tom, že v prvním případě je postihováno negativní jednání správce daně v rovině nalézací při stanovení daně, zatímco ve druhém případě jde o sankci v rovině platební, tedy o neoprávněnou exekuci. Dojde-li z důvodu neoprávněného jednání správce daně ke zrušení rozhodnutí, které bylo vydáno ve fázi nalézacího řízení, náleží daňovému subjektu běžný úrok. Dojde-li však k takovému jednání správce daně ve fázi exekuční, byla-li vedena neoprávněná exekuce, náleží mu úrok ve výši dvojnásobné.
10. Podle názoru žalovaného se Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 29. 4. 2015, č. j. 3Af 26/2012 - 47, ztotožnil s daňovými orgány v názoru, že právo na úrok z neoprávněného vymáhání podle § 254 odst. 2 daňového řádu je výslovně navázáno na vedení exekučního řízení.
11. Žalovaný proto považuje za prokázané, že v průběhu daňového řízení byla naplněna v přezkoumávaném řízení díkce zákona a je zcela nepochybné, že nedošlo k vydání nezákonného rozhodnutí, jak tvrdí žalobce. Z tohoto důvodu žalovaný navrhl, aby Městský soud v Praze žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Průběh řízení před orgány správy daní

12. Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:
13. Dne 21. 6. 2017 vydal Finanční úřad pro hlavní město Prahu podle § 167 daňového řádu celkem šest zajišťovacích příkazů k zajištění úhrady dosud nestanovené daně v celkové výši 9 760 647 Kč do tří pracovních dnů, přičemž zajišťovací příkazy byly odeslány a doručeny žalobci dne 21. 6. 2017.
14. Dne 6. 4. 2017 obdržel správce daně podání Celního úřadu pro hlavní město Prahu, označené jako „*Nabídnutí finančních prostředků v souvislosti se zánikem registrace distributora pohonných hmot*“, v němž celní úřad informoval správce daně o možnosti použití složené kauce podle ustanovení § 6j odst. 3 zákona č. 311/2006 Sb., o pohonných hmotách a čerpacích stanicích pohonných hmot, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pohonných hmotách“).
15. Správce daně sdělením ze dne 29. 6. 2017 požádal celní úřad o převedení peněžních prostředků z kauce na úhradu zajišťovacích příkazů ve výši 9 760 647 Kč a následně došlo k úhradě předmětných zajišťovacích příkazů z finančních prostředků složených ve formě kauce na zvláštním účtu celního úřadu.
16. Proti předmětným zajišťovacím příkazům podal žalobce dne 19. 7. 2017 odvolání, a proti rozhodnutí odvolacího finančního ředitelství ze dne 10. 8. 2017, kterým byla odvolání zamítnuta, podal následně i správní žalobu k Městskému soudu v Praze. Městský soud v Praze o žalobě rozhodl rozsudkem ze dne 23. 5. 2019, č. j. 11Af 37/2017 - 78, dostupným na www.nssoud.cz. Tímto rozsudkem soud rozhodnutí odvolacího orgánu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Na základě závazného právního názoru, vyjádřeného v rozsudku Městského soudu v Praze, odvolací orgán rozhodnutím ze dne 22. 7. 2019 zrušil předmětné zajišťovací příkazy a řízení zastavil.
17. Rozhodnutím ze dne 7. 8. 2019 správce daně rozhodl o výši úroku z neoprávněného jednání správce daně, jímž podle § 254 odst. 1 daňového řádu přiznal žalobci úrok v celkové výši 2 551 859 Kč za období od 21. 7. 2019, kdy byla zajišťovaná částka připsána na účet správce daně, do dne 23. 4. 2019, kdy došlo k pravomocnému stanovení daně.
18. Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí odvolání, které bylo doručeno správci daně dne 28. 8. 2019, v němž - shodně jako v podané žalobě - namítal, že žalobci měl být přiznán úrok z neoprávněného vymáhání ve dvojnásobné výši podle ustanovení § 254 odst. 2 daňového řádu.
19. Správce daně tomuto odvolání nevyhověl, neshledal důvod pro jeho zamítnutí a pro zastavení odvolacího řízení a předložil věc žalovanému odvolacímu správnímu orgánu. Ten žalobou napadeným rozhodnutím odvolání zamítl a rozhodnutí Finančního úřadu pro Hlavní město Prahu ze dne 7. 8. 2019 potvrdil se závěrem, že v daném případě nebylo zahájeno zajišťovací daňové exekuční řízení, ale byly vydány pouze zajišťovací příkazy a došlo pouze k převedení přeplatku na dani od jiného správce daně.

Řízení před soudem

20. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl

v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Vzhledem k tomu, že žalobce k výzvě soudu dne 26. 10. 2020 odvolal s ohledem na nepříznivou epidemiologickou situaci v České republice svoji žádost o nařízení ústního jednání a žalovaný správní orgán vyjádřil svůj souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání, Městský soud v Praze postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Posouzení důvodnosti žalobních bodů soudem

21. Předmětem sporu v projednávané věci je posouzení právní otázky, a to, zda na nyní posuzovaný případ lze aplikovat § 254 odst. 2 daňového řádu, tedy přiznat úrok z neoprávněného jednání správce daně ve dvojnásobné výši, která se uplatní v případech neoprávněného vymáhání.
22. Mezi účastníky řízení není sporu o skutkovém základu a průběhu řízení, kdy dne 21. 6. 2017 vydal Finanční úřad pro hlavní město Prahu podle § 167 daňového řádu celkem šest zajišťovacích příkazů k zajištění úhrady dosud nestanovené daně v celkové výši 9 760 647 Kč do tří pracovních dnů, přičemž zajišťovací příkazy byly odeslány a doručeny žalobci dne 21. 6. 2017. Následně dne 6. 4. 2017 obdržel správce daně podání Celního úřadu pro hlavní město Prahu, označené jako „*Nabídnutí finančních prostředků v souvislosti se zánikem registrace distributora pohonných hmot*“, v němž celní úřad informoval správce daně o možnosti použití složené kauce podle ustanovení § 6j odst. 3 zákona č. 311/2006 Sb., o pohonných hmotách a čerpacích stanicích pohonných hmot, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pohonných hmotách“). Jak již bylo výše uvedeno, správce daně sdělením ze dne 29. 6. 2017 požádal celní úřad o převedení peněžních prostředků z kauce na úhradu zajišťovacích příkazů ve výši 9 760 647 Kč a následně došlo k úhradě předmětných zajišťovacích příkazů z finančních prostředků složených ve formě kauce na zvláštním účtu celního úřadu.
23. Proti předmětným zajišťovacím příkazům podal žalobce dne 19. 7. 2017 odvolání, a proti rozhodnutí odvolacího finančního ředitelství ze dne 10. 8. 2017, kterým byla odvolání zamítnuta, podal následně i správní žalobu k Městskému soudu v Praze. Městský soud v Praze o žalobě rozhodl rozsudkem ze dne 23. 5. 2019, č. j. 11Af 37/2017 - 78, dostupným na www.nssoud.cz. Tímto rozsudkem soud rozhodnutí odvolacího orgánu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Na základě závazného právního názoru, vyjádřeného v rozsudku Městského soudu v Praze, odvolací orgán rozhodnutím ze dne 22. 7. 2019 zrušil předmětné zajišťovací příkazy a řízení zastavil.
24. Rozhodnutím ze dne 7. 8. 2019 správce daně rozhodl o výši úroku z neoprávněného jednání správce daně, jímž podle § 254 odst. 1 daňového řádu přiznal žalobci úrok v celkové výši 2 551 859 Kč za období od 21. 7. 2019, kdy byla zajišťovaná částka připsána na účet správce daně, do dne 23. 4. 2019, kdy došlo k pravomocnému stanovení daně. Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí odvolání, které bylo doručeno správci daně dne 28. 8. 2019, v němž - shodně jako v podané žalobě - namítal, že žalobci měl být přiznán úrok z neoprávněného vymáhání ve dvojnásobné výši podle ustanovení § 254 odst. 2 daňového řádu. Správce daně tomuto odvolání nevyhověl, neshledal důvod pro jeho zamítnutí a pro zastavení odvolacího řízení a předložil věc žalovanému odvolacímu správnímu orgánu. Ten žalobou napadeným rozhodnutím odvolání zamítl a rozhodnutí

Finančního úřadu pro Hlavní město Prahu ze dne 7. 8. 2019 potvrdil se závěrem, že v daném případě nebylo zahájeno zajišťovací daňové exekuční řízení, ale byly vydány pouze zajišťovací příkazy a došlo pouze k převedení přeplatku na dani od jiného správce daně.

25. Podle ustanovení § 254 odst. 1 daňového řádu dojde-li ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně, náleží daňovému subjektu úrok z částky, která byla daňovým subjektem uhrazena na základě tohoto rozhodnutí nebo v souvislosti s tímto rozhodnutím, který odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, a to ode dne následujícího po dni splatnosti nesprávně stanovené daně, nebo došlo-li k úhradě nesprávně stanovené daně později, ode dne její úhrady.
26. Podle § 254 odst. 2 daňového řádu v případě, že bylo na daňovém subjektu vymáháno neoprávněně, náleží mu za dobu neoprávněně vedeného exekučního řízení úrok podle odstavce 1 ve dvojnásobné výši.
27. Ustanovení § 254 daňového řádu svojí konstrukcí představuje úrok ze zaviněného přeplatku správcem daně; jeho účelem je sankcionovat pochybení správce daně. Smyslem je předejít komplikovaným řízením o náhradu škody tím, že způsobenou majetkovou újmu dostatečně pokrývá výše úroku. V případě, že se daňový subjekt i přesto rozhodne požadovat náhradu škody, bude případná náhrada škody snížena o již vyplacený úrok z nesprávně stanovené daně. Podle odst. 2 citovaného ustanovení náleží tomu, vůči němuž byla vedena neoprávněná exekuce, nárok na úrok ve dvojnásobné výši, než je tomu v případech podle odst. 1. Možnost této sankce, která stíhá správce daně, který exekuci sám prováděl nebo ji nechal provést např. soudním exekutorem, má zajistit ochranu před neoprávněným zásahem do vlastnického práva, který vymáhání představuje. Tato sankce se neuplatní v případě, že je exekuce provedena neoprávněně z důvodu, že bylo vyhověno žádosti o vyslovení neúčinnosti doručení (§ 48) či žádosti o navrácení v předešlý stav (§ 37). V takovém případě dojde pouze k vrácení částky vymožené bez právního titulu.
28. Městský soud v Praze vycházel ze závěrů, k nimž dospěl Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 29. 4. 2015, č. j. 3Af 26/2012 – 47, a Nejvyšší správní soud v potvrzujícím rozsudku ze dne 3. 6. 2016, č. j. 5Afs 170/2015 - 28 (oba dostupné rovněž na www.nssoud.cz). Podle těchto závěrů tkví rozdíl mezi odst. 1 a odst. 2 (dle důvodové zprávy, na kterou se finanční správa odkazuje) v tom, že v prvním případě je postihováno negativní jednání správce daně v rovině nalézací (při stanovení daně), zatímco v druhém případě jde o sankci v rovině platební. Potud lze se žalobcem souhlasit.
29. Z důvodové zprávy však nikterak nevyplývá, že odstavec 2 se vztahuje na veškerá řízení v rovině platební. Daňové řízení se skládá podle okolností z dílčích řízení. V kontextu s cílem správy daní vymezeným v § 1 odst. 2 daňového řádu (správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady) se řízení rozpadá do dvou rovin, a to roviny nalézací a roviny platební. V tomto kontextu je třeba vnímat i provedené rozlišení mezi jednotlivými odstavci § 254 daňového řádu v důvodové zprávě.
30. Cílem nalézacího řízení je zjistit a stanovit daň; obligatorně zahrnuje proto vždy řízení vyměřovací, fakultativně potom i řízení doměřovací. Nalézací řízení je zpravidla ukončeno formálně právní mocí rozhodnutí o stanovení daně. Materiálně lze jeho konec vymezit okamžikem, kdy se poslední známá daň stává konečnou a nelze ji již změnit, tj. uplynutím

lhůty pro stanovení daně (§ 148 daňového řádu). V této rovině není pochyb o tom, že zpravidla v případě nesprávného vyměření, resp. doměření daně, lze předvídat zavinění správce daně, v důsledku čehož vznikne zaviněný přeplatek; daňový subjekt zaplatil více, než činila jeho zákonná povinnost, proto je na místě kompenzace újmy v případě vzniku vratitelného přeplatku.

31. V případě žalobce, vůči němuž byly vydány zajišťovací příkazy, které byly následně soudem označeny za nezákonné, tomu tak také bylo, neboť mu správce daně v souladu s § 254 odst. 1 daňového řádu úrok ze zaviněného jednání správce daně přiznal.
32. V rámci řízení v rovině platební má dojít k vybrání daně. Platební rovina zahrnuje vybírání daně (§ 163 – 166, tj. způsoby a postupy při placení daně), evidenci daní, v níž dochází k zaznamenávání vzniku, stanovení splnění, popř. jiného zániku daňových povinností, a má proto klíčový význam (§ 149 – 158), zajištění, k němuž slouží zajišťovací instituty, tj. zástavní právo, ručení, ručení finanční zárukou, zajišťovací příkaz (§ 167 – 173). Platební rovina zahrnuje rovněž vymáhání daní – zde jsou stanoveny způsoby, jak lze postupovat v případě, kdy daň není dobrovolně uhrazena. Lze polemizovat o tom, zda ve všech případech spadajících pod rovinu platební (Hlava V daňového řádu) z povahy věci může vůbec přicházet v úvahu přiznání úroku dle § 254 v důsledku zavinění správce daně (pochybení správce daně např. v rámci evidence daní, použití pořadí při úhradě daně, převedení platby, nebo však také např. v případě nezákonně zřízeného zástavního práva). Nicméně i kdyby tomu tak v některých případech mohlo být, zákon jednoznačně stanoví, které řízení z množiny řízení v rovině platební lze pod § 254 odst. 2 subsumovat. Byť použil zákonodárce obratu „*bylo vymáháno*“, není pochyb o tom, že vymáháno může být pouze v řízení vymáhacím.
33. Dovolává-li se tedy žalobce aplikace ustanovení § 254 odst. 2 daňového řádu pro všechna řízení, která platební rovina zahrnuje, nelze mu přisvědčit. Rovina platební je v zákoně upravena následně:
34. Hlava V: Placení daní; mimo jiné zahrnuje Díl 5. - vymáhání daní. Pokud § 254 odst. 2 daňového řádu spojuje přiznání úroku ve výši dvojnásobku výslovně pro případ, že bylo na daňovém subjektu vymáháno neoprávněně, nelze dovozovat, že tomu tak je v celé rovině platební, tedy ve všech případech spadajících pod celou Hlavu V nazvanou Placení daní.
35. Pokud by zákonodárce podmínky pro přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně v § 254 odst. 2 hodlal nastavit jinak, resp. i pro jiné případy, musel by to vtělit do textu zákona. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku sp. zn. 5Afs 170/2015 nezpochybňuje, že výklad zákona nelze opřít pouze o výklad gramatický, který je v daném případě zcela jednoznačný. Nicméně ani užitím jiných výkladových metod nelze dospět k závěru o nutnosti širšího výkladu pojmu „*vymáhání*“, jak v žalobě naznačuje a následně tvrdí žalobce.
36. Vymáhací řízení je jedním z několika možných řízení, která mohou probíhat v rámci Hlavy V. daňového řádu, tedy v rovině platební, má svá zákonem stanovená pravidla a postupy, které nelze bez zákonné opory vztahovat i na případy ostatní, byť se odehrávají v rovině platební a byť mohou mít pocitově i fakticky pro daňový subjekt obdobný dopad jako „*nucený*“ výkon rozhodnutí.

37. Zásadním předpokladem exekučního řízení je exekuční titul; může jím být jen to, co je jako způsobilý podklad exekuce zákonem výslovně uznáno, to je listina vydaná správcem daně, která má předepsanou formu a ve které se ukládá daňovému dlužníkovi v určité době zaplatit daň. Podle § 176 odst. 1 daňového řádu jím může být 1) výkaz nedoplatků, 2) vykonatelné rozhodnutí, 3) vykonatelný zajišťovací příkaz. Existence exekučního titulu však přitom sama o sobě ještě nezpůsobuje samotné vymáhání, respektive výkon rozhodnutí. Vymáhání lze zahájit až teprve tehdy, je-li s exekučním titulem spojeno vydání exekučního příkazu (viz § 178 daňového řádu: Daňová exekuce se nařizuje vydáním exekučního příkazu, čímž je zahájeno exekuční řízení.). Výrok exekučního příkazu musí mimo jiné též obsahovat a) způsob provedení daňové exekuce, b) výši nedoplatku, pro který je exekuce nařizována, c) výši exekučních nákladů a odkaz na exekuční titul. Daňovou exekuci lze provést pouze zákonem stanovenými způsoby, a to a) srážkami ze mzdy, příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb, příkázáním jiné peněžité pohledávky, postižením jiných majetkových práv, prodejem movitých nebo nemovitých věcí. Tak tomu však v případě stěžovatele nebylo, nebyl vydán exekuční příkaz (resp. ani nebyla vydána v době existujících nedoplatků v § 73 zákona o správě daní a poplatků stanovená předchozí výzva k úhradě nedoplatku).

Závěr a náklady řízení

38. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. listopadu 2020

Mgr. Marek B e d ř i c h ,
předseda senátu